

Вървѣхме, вървѣхме — стигнахме баира.

— Хайде сега, бабо. Тукъ ще се изпира!

— Ти по-малко дрънкай! Баба ти си знае!

Тръгнахме нагоре. Надъ насъ снѣгъ захвърка. Баба се задъхва.

Нищо не говори. Тукъ-тамъ се спъне. По-горе потъне. Но върви, не спира. И азъ съсъ торбата тичамъ отподире.

Тѣй както вървѣхме, токчето на баба изведнажъ изпраска. Тя се люшна, викна, въ снѣга се събори и ржце замаха надолу нагоре.

Хвърлихъ се къмъ нея, дано ѝ помогна.

Но тя се обърна, надолу се свлѣче. После се търкулна и мене повлѣче...

Презглава надолу двама полетѣхме. Летѣхме, летѣхме. Най-после се спрѣхме.

Станахъ азъ, погледнахъ и ржце разперихъ. Знаешъ ли, Смѣхурко, предъ менъ шо намерихъ? Една снѣжна топка голѣма, голѣма. И топката рита съ високи пантофки. Отъ нея отгоре глава се подава. Вика та се кжса.

Жива топка бѣше баба Цоцолана.

Азъ я гледахъ, гледахъ, засмѣхъ се и рекохъ:

— Ставай, бабо, ставай. То какво излѣзе? Ти, намѣсто слаба, по-дебела стана.

Добре, че ржцетѣ не бѣха открити.

Хора се събраха и много се смѣха.

Но шо после стана въ кжши не видѣха. Пакъ си поизпати моята гърбина.

Но туй не помогна. Баба Цоцолана туристка не стана. Котка пжтъ ѝ мина.

Здравъ бжди, Смѣхурко. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патилянчо.

